

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **P. Č.**, zastoupen JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou, se sídlem Bezručova 81, Brno, proti žalovanému: **Úřad práce v Poličce**, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Na 16/2015 – 28, kterým bylo odmítnuto jeho podání pro neodstranění jeho vad ve stanovené lhůtě,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce, JUDr. Janě Kuřátkové, **se přiznává** odměna ve výši 8.228 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 30ti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti shora označenému usnesení, kterým bylo zamítnuto jeho podání podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to proto, že přes výzvu soudu žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vytýkané vady jeho podání, a v řízení tak nebylo možno pokračovat.

Předmětným podáním, které žalobce doručil dne 13. 10. 2015 Krajskému soudu v Českých Budějovicích, se domáhal, aby byl vydán rozsudek ve znění: *„A, určuje se, že porušení povinnosti mlčenlivosti ÚP v Poličce (i v Č. Budějovicích) bylo nezákonností. B, určuje se, že neopodstatněnými pokyny úřadovny ÚP v Poličce vůči panu J. Š. (v červenci až srpnu 2015) bylo v důsledku nich přímo zasaženo do nerovného soukromoprávního vztahu žalobce s poskytovatelem přístřešku u Plavu.“* Návrh byl soudem vyhodnocen jako nesrozumitelný, neboť není jasné, zda se jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu nebo o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Z toho důvodu byl stěžovatel usnesením ze dne 16. 10. 2015, č. j. 10 Na 16/2015 - 2, vyzván, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení usnesení odstranil vady podání.

Dne 5. 11. 2015 stěžovatel doručil krajskému soudu žádost o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 27. 11. 2015, č. j. 10 Na 16/2015 - 9, krajský soud zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce s tím, že v daném případě by ustanovení zástupce neplnilo účel. Krajskému soudu bylo z úřední činnosti známé, že žádostem stěžovatele o ustanovení advokáta bylo v minulosti vyhovováno, ale stěžovatel opakovaně bez zjevného důvodu pomoc ustanovených či určených zástupců mařil, neposkytoval jim součinnost a problematicky komunikoval. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 7 As 326/2015 – 10, zamítl. Stěžovatel ani poté svoji žalobu nedoplnil, a krajský soud, jak je shora uvedeno žalobu zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel způsobem jemu vlastním vyjadřuje neurčitě a nesrozumitelně s napadeným usnesením krajského soud svůj nesouhlas.

Nejvyšší správní soud nejprve stěžovatele svým usnesením ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 As 74/2016 – 6, vyzval k uhrazení soudního poplatku a předložení plné moci udělené jím advokátovi v řízení o kasační stížnosti. Na to stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta. Poté co Nejvyšší správní soud následným usnesením ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 74/2016 - 15, stěžovatele osvobodil od soudního poplatku a ustanovil mu zástupkyni, včetně toho, že ji vyzval k doplnění kasační stížnosti, zástupkyně stěžovatele podáním ze dne 8. 6. 2016 kasační stížnost rámcově doplnila. V tomto doplnění kasační stížnosti uvedla, že z podané žaloby je zřejmé, že stěžovatel brojil hned proti několika zásahům Úřadu práce v Poličce, když tento třetí osobě sdělil údaje, které o stěžovateli zpracoval, a současně se stěžovatel domáhal určení, že tyto úkony byly nezákonné a zasahovaly do soukromoprávního poměru stěžovatele k tomuto třetímu subjektu. Oprávněnost těchto nároků stěžovatele bylo třeba zkoumat na základě různých skutkových tvrzení stěžovatele, z napadeného usnesení však není zřejmé, proč bylo podání odmítnuto jako celek, a nikoliv např. jen v některé části. Dále zástupkyně stěžovatele uvedla, že pokud krajský soud nabyl názoru, že podání stěžovatele je neurčité a nesrozumitelné, měl v rámci usnesení, kterým podání odmítl, blíže specifikovat které obecné i speciální náležitosti podání neobsahovalo, a proč pro jejich nedostatek nemohlo být o věci rozhodováno. Bez tohoto je dané usnesení krajského soudu nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval splněním podmínek řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost je podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumá z kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky nepodřazuje pod žádný ze zákonem stanovených důvodů. Nejvyšší správní soud dle své konstantní judikatury nicméně vychází z toho, že „*pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznatelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně.*“ (rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani po doplnění kasační stížnosti tato není v kontextu s obsahem a důvody napadeného rozsudku dostatečně určitá, srozumitelná, a nezakládá opodstatněné věcné důvody pro přehodnocení závěrů napadeného usnesení.

Společně s obsahem původního znění kasační stížnosti, formulovaným samotným stěžovatelem, je tak kasační stížnost i po jejím doplnění svou povahou účelovým podáním. Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2012 - 11 ze dne 8. 3. 2012, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a znevažující formou a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek č. j. 2 As 82/2012 - 13 ze dne 7. 6. 2012).

Nejvyšší správní soud pro dokreslení dodává, že v evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dnešnímu dni téměř 1400 spisů, v nichž žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele, a v nichž brojí převážně proti rozhodnutím Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Českých Budějovicích. Lze proto usuzovat, že tyto soudy jsou obdobně jako zdejší soud zahlceny desítkami až stovkami podání, stížností a žalob stěžovatele. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede na různých stupních správního soudnictví takové množství sporů, pochopitelně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem a podáním nemělo být vyhověno. Spory vedené stěžovatelem však vykazují znaky sériovosti a stereotypnosti, v jeho podáních se neustále vyskytují obdobné či zcela identické argumenty, se kterými se soudy již opakovaně vypořádaly, přičemž tato jeho podání vykazují znaky zneužívání práva.

Znaky zneužívání práva zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. K zákazu zneužití práva se vyjádřil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, podle něhož zákaz zneužití práva představuje pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vůdčích hodnotách, ke kterým vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které

práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Zákaz zneužití práva je v jistém smyslu *ultima ratio*, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, s nimiž se může střetnout (usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74).

Z výše uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení krajského soudu netrpí nezákonností ani jinou namítanou vadou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením i nevznikly.

Ustanovené zástupkyni žalobce Nejvyšší správní soud přiznává odměnu za dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti podání návrhu [§ 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] v částce 2 x 3.100 Kč, a dále jí přiznává paušální náhradu hotových výdajů [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu] ve výši 2 x 300 Kč. Zástupkyně je plátcem DPH, proto je výslednou odměnu třeba zvýšit o sazbu této daně 21 %. Celkem se tak ustanovené zástupkyni přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu